

som på de lokale og regionale aspekter. Det er jo i lokalsamfundet, bindelinjerne mellem det nære, det nationale og det internationale kan findes.

Danmark har mange fundamentale interesser at varetage i Europa. Vores økonomiske og beskæftigelsesmæssige afhængighed af vore naboer er velkendt, vore politiske interesser og muligheder for at få løst en række spørgsmål, vi ikke kan løse alene, er lige så vitale, og derfor vender Danmark ikke ryggen til Europa. Vi respekterer naturligvis folkeafstemningen, og vi fortsætter vort aktive medlemskab af det europæiske samarbejde for at kæmpe for vore interesser og det, vi tror på.

Vi vil fortsat arbejde hårdt for ikke mindst områder som en stærkere koordineret indsats til fordel for beskæftigelsen og en fortsat stabil økonomisk udvikling i vores del af verden, sikring af miljøet, bedre forbrugerbeskyttelse, større fødevarerikkerhed, kamp mod international kriminalitet, illegal indvandring, menneskesmugling og andre af de nye triste og forfærdelige begivenheder, som kun kan imødegås på internationalt plan. Vi vil også være aktive forkæmpere for at varetage vore interesser globalt, både over for de internationale finanskræfter, de globale miljøproblemer, handelsopgaverne og støtten til den tredje verden. Kort sagt: Vi vil varetage Danmarks interesser.

Den allervigtigste opgave bliver udvidelsen med de nye demokratier i Central- og Østeuropa, og derfor hilser vi også Kommissionens seneste rapport rigtig velkommen. Det er en god og konkret rapport, der tegner udvidelsen op som et centralt mål og viser vejen, og den ligger godt i tråd med det danske arbejde, som vi jo har haft på dagsordenen siden 1993.

Når vi nærmer os regeringskonferencen, må vi sige, at den afgørende opgave her bliver at løse de emner og problemer, vi ikke fik løst i Amsterdam. Hovedmålsætningen i dansk europapolitik står nu foran sit endelige gennembrud. Udvidelsen, fredens projekt, er det centrale, og derfor skal vi være færdige i Nice. Derfor skal Nicetraktaten fjerne alle de sten på vejen, som det er nødvendigt at fjerne, hvis udvidelsen skal blive en realitet.

Nu er forhandlingerne i Nice gået ind i den afsluttende fase. For Danmark og for de andre lande er der store interesser på spil. Det vil blive langvarige og vanskelige forhandlinger i Nice, og drøftelserne på det uformelle møde i Biarritz bekræftede, at det bliver svært. Men drøftelser-

ne viste også en udbredt vilje blandt alle landene til at nå et resultat i Nice. Her er vi forenede i ønsket om at skabe det nødvendige fundament for udvidelsen, og det er utrolig positivt, fordi det vil i den sidste ende, tror jeg, være udslagsgivende for, at vi når et resultat.

Det er ikke sådan, at der ikke er opnået gode fremskridt i forhandlingerne, for det er der. Men det er klart, at afgørende områder som Kommissionens størrelse og sammensætning, stemmewægte i Rådet og udvidet adgang til flertalsafgørelser først finder deres endelige forhandlingsløsning i Nice. Det bliver vanskeligt, det bliver hårdt, men vi skal nå et resultat i Nice.

Må jeg sige, at den gennemgående, samlende linje i Danmarks forhandlinger er klar. Det drejer sig om ligestilling, ligeværdighed og retfærdighed. Vi skal varetage Danmarks interesser på alle felter på linje med de andre. En række mindre lande, også Danmark, ønsker fortsat en kommissær for hvert land i fremtiden, også når vi bliver mange flere medlemslande end nu. Det er vores højeste ønske, og dette princip om, at alle lande er ligeværdige og ligestillede, er det vigtigt at fastholde.

Vi har set andre udspil om Kommissionens fremtidige organisering, og et af dem handler om jobrotation mellem landene i Kommissionen. Hertil må vi, i konsekvens af det jeg lige har sagt, fastholde, at princippet om ligeværdighed og ligestilling må gælde for alle medlemslande, hvis en sådan ordning overhovedet skal have aktualitet eller relevans, såfremt vi ikke kan få det gennembrud, vi ellers arbejder for, og som jeg nævnte for et øjeblik siden. Jeg tror også, et sådant ligeværdighedsprincip er vigtigt for de nye ansøgerlande og de nye medlemslande.

Tilsvarende arbejder vi naturligvis for at sikre vores stemmewægt i Ministerrådet så effektivt, vi kan, og frem for alt den positive ekstra stemmewægtning, de mindre lande har haft indtil nu. Skal tingene kunne tilpasses den nye tid, må dette princip naturligvis også sikres.

En række andre spørgsmål udestår, men vi vil give vort bidrag til, at vi, når det er slut i Nice, kan kalde Nice for udvidelsens traktat. Nice skal i historiebøgerne være det sted, hvor den sidste sten på vejen blev fjernet, før vi kan gøre vores vision, vores drøm og vores kamp for et fredeligt, udelt og helt Europa til virkelighed.

Vort forhandlingsmandat er klart: Vi har vort regeringsforhandlingsmandat, vi har Folketingets vedtagelse af den 5. oktober 2000, og udenrigsministeren vil naturligvis som hidtil holde